

Høringssvar til udkast til lovforslag om ændring af Sundhedsloven, 3. maj 2013

Uddannelsen i almen medicin - herunder rekrutteringen til specialet - er truet alvorligt.

Gruppen af postgraduate kliniske lektorer i almen medicin, der er ansat af universiteter og regioner til at sikre kvalitet og udvikling af uddannelsen af speciallæger i almen medicin samt klinisk basisuddannelse i almen praksis, har følgende kommentarer til det udsendte lovforslag.

Det er bemærkelsesværdigt, at lovforslaget ikke tager stilling til spørgsmål vedrørende uddannelse, forskning og udvikling indenfor specialet almen medicin.

Vi er særdeles bekymrede for, at lovforslagets indhold og den igangværende konflikt-genererende dialog - eller mangel på dialog - mellem PLO, regioner, kommuner og ministerium vil få uoprettelige negative konsekvenser for specialet almen medicin både på kort og på langt sigt.

På kort sigt er der overhængende risiko for, at samtlige igangværende uddannelsesforløb i almen medicin vil gå i kludder. Dette vil i høj grad få negative konsekvenser i forhold til uddannelsen af speciallæger. Selv en konflikt af få måneders varighed, vil skabe uoverskuelige logistiske problemer for de ca. 1600 læger, der er i et uddannelsesforløb med ophold i almen praksis. Dette vil oplagt øge manglen på speciallæger i almen medicin yderligere.

Specifikt i forhold til lovforslagets mulighed for oprettelse af regionsklinikker uden sikker langvarig ansættelse af speciallæger i almen medicin, er vi bekymrede for, at uddannelsesforholdene for almenmedicinere vil forringes væsentligt.

Et helt centralt element i den hidtidige uddannelse i almen praksis er netop, at

uddannelseslægen gennem hoveduddannelsen har en fast tutorlæge i almen praksis.

Uddannelsen i almen praksis evalueres generelt væsentligt højere end uddannelsen på sygehusene, og alt tyder på, at det netop er den kontinuerlige, daglige kontakt til samme tutorlæge, der gør den store kvalitative forskel. Uddannelsesmæssigt vil det være begrædeligt, om dette element forsvinder.

På længere sigt vil den manglende dialog om, hvad almen praksis og specialet almen medicin skal indeholde, og ikke mindst hvilken udvikling, der skal ske i specialet, være direkte ødelæggende for rekruttering til og fastholdelse i specialet.

Hvis vi vil opretholde specialet almen medicin i Danmark, og hvis vi ikke vil øge manglen på speciallæger i almen medicin yderligere, er det tvingende nødvendigt, at ministeriet tager ansvar for, at både lovens indhold og processen omkring loven inklusive implementering og videre forhandling om overenskomst osv. får nogle rammer, der sikrer en ordentlig dialog og et ordentligt samarbejde mellem alle involverede parter.

Vi foreslår derfor, at lovforslaget justeres i så høj grad, at det kan imødekomme alle interessenters behov; herunder at man lytter til og tager lægernes bekymringer alvorligt, således at loven fremadrettet uden konflikt kan danne basis for videre dialog og udvikling.

Med venlig hilsen

Gunver Lillevang, postgraduat klinisk lektor, Københavns Universitet/Uddannelsesregion Øst

Marianne Hansen, postgraduat klinisk lektor, Københavns Universitet/Uddannelsesregion Øst

Niels Kristian Kjær, postgraduat klinisk lektor, Syddansk Universitet/Uddannelsesregion Syd

Helle Ibsen, postgraduat klinisk lektor, Syddansk Universitet/Uddannelsesregion Syd

Roar Maagaard, postgraduat klinisk lektor, Aarhus Universitet/Uddannelsesregion Nord

Søren Prins, postgraduat klinisk lektor, Aarhus Universitet/Uddannelsesregion Nord

Søren Olsson, postgraduat klinisk lektor, Aarhus Universitet/Uddannelsesregion Nord

Kate Klostergaard, postgraduat klinisk lektor, Aarhus Universitet/Uddannelsesregion Nord